

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Vrchní soud v Praze v senátu složeném z předsedy JUDr. Alexandera Károlyiho a soudců Mgr. Bc. Viktora Macha a JUDr. Jana Sváčka ve veřejném zasedání konaném dne 26. května 2022 projednal ve věci obžalovaného [REDACTED] narozeného [REDACTED] odvolání obžalovaného a státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové, podaná proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 10. ledna 2022, sp. zn. 62 T 1/2020,

a rozhodl takto:

Podle § 258 odst. 1 písm. d), f) tr. ř. se napadený rozsudek z podnětu odvolání obžalovaného a státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové **zrušuje** v celém rozsahu a podle § 259 odst. 3 tr. ř. se **znovu rozhoduje** tak, že

obžalovaný

[REDACTED], narozený [REDACTED] ve [REDACTED], trvale bytem [REDACTED], [REDACTED]

je vinen, že

v průběhu dopoledne přesně nezjištěného dne v období od [REDACTED] měsíce [REDACTED] 2020 do [REDACTED] měsíce [REDACTED] 2020 v bytě na adrese [REDACTED] v [REDACTED] okres [REDACTED] svoji dceru nezletilou [REDACTED] narozenou [REDACTED], jejíž věk znal, za využití svojí fyzické převahy proti její vůli odnesl z obývacího pokoje do koupelny, zde se s ní zavřel, vzal jí mobilní telefon, kterým chtěla o pomoc zavolat matce, otočil si ji zády k sobě a pro vlastní sexuální uspokojení, ač se mu poškozená snažila slovně i aktivně bránit, ji za využití své větší síly rukama, které jí přes výstřih zastrčil ze zadu pod triko, osahával na nahém těle v oblasti prsou, nejprve oběma rukama a následně jen jednou, neboť druhou rukou jí zakrýval ústa, protože na svoji obranu křičela, kdy po chvíli svého jednání z obavy, aby nebyl při činu přistůžen, zanechal a z koupelny odešel,

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

tedy:

jiného násilím donutil k pohlavnímu styku a spáchal takový čin na dítěti mladším patnácti let

čímž spáchal

zločin znásilnění podle § 185 odst. 1 , odst. 3 písm. a) tr. zákoníku

a odsuzuje se

podle § 185 odst. 3 tr. zákoníku za použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku k trestu odnětí svobody v trvání **3 (tři) let.**

Podle § 81 odst. 1 tr. zákoníku se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá a podle § 82 odst. 1 tr. zákoníku se stanovuje **zkušební doba v trvání 5 (pět) let.**

Podle § 228 odst. 1 tr. řádu se obžalovanému **ukládá povinnost nahradit poškozené** [redacted] [redacted] narozené [redacted], bytem [redacted], [redacted], nemajetkovou újmu ve formě duševních útrap ve výši [redacted] Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr. ř. se poškozená [redacted] narozená [redacted] bytem [redacted] odkazuje se zbytkem svého nároku na náhradu nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka Pardubice ze dne 10. ledna 2022, sp. zn. 62 T 1/2020 byl obžalovaný [redacted] uznán vinným, a to zločinem pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1, 2 tr. zákoníku, když uvedeného jednání se dle skutkových zjištění nalézacího soudu měl obžalovaný dopustit tak, že v průběhu dopoledne přesně nezjištěného dne v období od [redacted] měsíce [redacted] 2020 do [redacted] měsíce [redacted] 2020 v bytě na adrese [redacted] v [redacted] okres [redacted], svoji dceru nezletilou [redacted] narozenou [redacted], jejíž věk znal, za využití svojí fyzické převahy proti její vůli odnesl z obývacího pokoje do koupelny, zde se s ní zavřel, vzal jí mobilní telefon, kterým chtěla o pomoc zavolat matce, otočil si ji zády k sobě a pro vlastní sexuální uspokojení, ač se mu poškozená snažila slovně i aktivně bránit, ji za využití své větší síly rukama, které jí přes výstřih zastrčil zezadu pod triko, osahával na nahém těle v oblasti prsou, nejprve oběma rukama a následně jen jednou, neboť druhou rukou jí zakrýval ústa, protože na svoji obranu křičela, kdy po chvíli svého jednání z obavy, aby nebyl při činu přistižen, zanechal a z koupelny odešel, za toto jednání byl obžalovaný odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu tří let, kdy tento trest byl podmíněně odložen na zkušební dobu v trvání pěti let.
2. Dále byla obžalovanému uložena povinnost, aby se v průběhu stanovené zkušební doby zdržel nevhodných kontaktů s nezletilou poškozenou [redacted] a dále bylo rozhodnuto ohledně náhrady nemajetkové újmy tak, že obžalovanému byla uložena povinnost nahradit nezletilé poškozené [redacted] nemajetkovou újmu ve výši [redacted] Kč.
3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný odvolání, které směřuje jak do výroku o vině, tak do výroku o trestu, stejně tak i do povinnosti uhradit poškozené nemajetkovou újmu.
4. Obžalovaný v prvé řadě upozorňuje na to, že pokud bude vyslovena vina, jsou důsledky pro něj a děti fatální, kdy obžalovaný má za to, že dojde k úplnému odcizení mezi ním a dětmi, čímž dojde k absolutní likvidaci vztahů mezi obžalovaným a jeho dětmi. Ukazuje na to, že by bylo vhodné,

Shodu s prvopisem potvrzuje [redacted]

aby byl proveden konfrontační výslech nezletilé i otce za účasti dětského psychologa, kdy by se dle jeho názoru prokázalo, že věc jak ji prezentuje nezletilá, se nestala tak, jak je popsána v obžalobě a následně v napadeném rozsudku.

5. Do současné doby nikdo, ani znalkyně Mgr. Lenka Čermáková nezletilé nesdělili, že pokud řekne pravdu, tak se na ni nikdo nebude zlobit. Navíc poukazují na pochybnosti ohledně znalkyně, když tato se vyjadřuje k věcem, ke kterým nemá kvalifikaci. Domnívá se, že s ohledem na uvedené znalkyně nemohla hodnotit to, zda je nezletilá schopna výslechu před soudem. S ohledem na to, že nezletilá netrpí žádnými následky z údajného činu a mají ji trápit jiné věci, tak se domnívá, že výslechu by byla schopna.
6. Obžalovaný i s ohledem na předběžné opatření nyní nemůže s dcerou o věci promluvit, a nemůže jí především vysvětlit, že pokud přizná, jak to ve skutečnosti bylo, že dostala od otce na zadek a nikoli, že došlo k jejímu zneužití, jak se snažila uvést posléze, že se na ni nebude zlobit, že jí to odpustí a že se bude snažit jí vynahradit čas, který pociťovala jako nespravedlivý vůči bratrovi [REDAKCE] kterému se otec věnoval více.
7. Obžalovaný namítá, že v přípravném řízení a v řízení před soudem prvního stupně nebylo prokázáno, že se obžalovaný dopustil jednání, pro které byla podána obžaloba ani jednání, pro které byl uznán vinným. Nebyla naplněna objektivní i subjektivní stránka trestného činu pohlavního zneužití, pro který byl obžalovaný rozsudkem soudu prvního stupně uznán vinným, kdy má za to, že v rámci prošetřování došlo k zásadním chybám, kdy orgány činné v trestním řízení vyšetřovaly případ v neprospěch obžalovaného, důkazy byly hodnoceny v jeho neprospěch, jakož bylo uvažováno, co mohlo stát za sexuální motivací ze strany soudu prvního stupně, kdy tato nebyla ničím prokázána, ale soudem prvního stupně byla pouze vydedukována.
8. Trestní řízení trpí vadami, když nebylo náležitě provedeno dokazování. Napadený rozsudek je nepřezkoumatelný s ohledem na uvedené odůvodnění a trpí libovůlí při rozhodování soudu prvního stupně. V první řadě bylo porušeno právo obžalovaného na spravedlivý proces, trestní řízení stojí pouze na domněnce, že obžalovaný se dopustil skutku, který je mu kladen za vinu, za účelem svého sexuálního uspokojení, tato domněnka však byla vyvrácena psychiatrickým, psychologickým znaleckým posudkem z oboru zdravotnictví, odvětví psychiatrie a specializace klinické psychologie, který byl vypracován na obžalovaného.
9. Celá věc je postavena na tvrzení nezletilé a velice slabě zpracovaném znaleckém posudku s podporou jakéhosi děje vyřčeného nezletilým [REDAKCE] o zavřených dveřích do koupelny, to je málo s ohledem na shora uvedené možné dopady trestního stíhání, kdy návrhy obhajoby měly prokázat nesmyslnost některých závěrů, ve kterých se obžaloba, ale i rozsudek soudu prvního stupně opírají. Soud prvního stupně odkazuje na výpověď nezletilého [REDAKCE], avšak naprosto nedbá detailů, kdy nezletilý uvádí, že telefon nezletilé [REDAKCE] do obýváku, což však nekoresponduje s výpovědí nezletilé [REDAKCE] ani obžalovaného. Dále se velmi podrobně zabírá i výpovědí právě nezletilého [REDAKCE] ve vztahu k výpovědi nezletilé [REDAKCE] a má za to, že by bylo vhodné, aby byl proveden důkaz vyšetřovacím pokusem, kdy na figurínu, která by nahrazovala nezletilou [REDAKCE], bylo navlečeno tričko, a zjišťovalo by se, zda je možné pod toto tričko strčit jednu, natož pak dvě ruce s ohledem na velikost rukou obžalovaného, kdy je zcela zjevné, že by to prasklo a tímto by byla výpověď nezletilé [REDAKCE] vyvrácena.
10. Dále poukazuje na znalkyni Lenku Čermákovou, která je znalkyní, která disponuje oprávněním v oboru kultura, školství, odvětví psychologie, je znalkyní, která neměla a nemůže vypracovat

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

znalecký posudek v dané věci, to by mohl jen znalec v oboru klinické psychologie, kdy se jedná o obor s příslušnou atestací.

11. Pokud by byl důkaz vyšetřovacím pokusem proveden, prokázalo by se, že děj, který uvádí domnělá poškozená, není možný. Má za to, že pouze klinický psycholog se může zabývat patologií osobnosti a diagnostikou osobnosti a pouze tento, se může vyjadřovat k samotné věrohodnosti. Psycholog bez atestace z klinické psychologie by měl řešit pouze výchovné problémy s dětmi, matřimoniální vztahy, partnerské vztahy a působit převážně v oblasti občanskoprávní. Obhajoba stále považuje za pochybení znalkyně Mgr. Lenky Čermákové fakt, že nezletilá nikterak jemně nesdělila, ani se nepokusila nikterak naznačit nezletilá skutečnost, že pokud by náhodou nezletilá uvedla nepravdu, v důsledku zabránit nežádoucí situaci vzniklé mezi matkou a otcem, a tento výkřik nebyl pravdivý, že se to nemusí bát říct.
12. Znalecký posudek i výpověď znalkyně u soudu ve svém závěru obsahuje zcela zjevně nesprávné východisko znalkyně, že nezletilá lze věřit, neboť její výpovědi jsou konzistentně neměnné, což však odpovídá obsahu znaleckého posudku ani jeho doplnění.
13. Následně uvádí a rozebírá jednotlivá vyjádření nezletilé, jak je uvedla a jak byla prokázána výpověďmi svědků, z čehož dovozuje, že znalecký posudek a premise znalkyně, že výpovědi nezletilé jsou konstantní je zcela nesprávná, znalecký posudek je nepoužitelný, kdy soud by měl přibrat jiného znalce z oboru klinické psychologie, který by se pokusil nezletilou přezkoumat komplexně i s přihlédnutím ke zprávě ze školy o nezletilé, kdy poukazuje právě na to, že z vyjádření dědečka nezletilá například plyne, že z té výpovědi, kterou učinil a mluvil o nezletilé vyplývá, že nezletilá má sklony k bezdůvodné lhavosti. Soud se nikterak nevypořádal s rozpory ve výpovědi nezletilé a nezletilého [REDAKCE], kdy [REDAKCE] uvedla, že obžalovaný měl dalším [REDAKCE] dětem říct, ať si jdou hrát do pokoje, nezletilý [REDAKCE] netvrdil, ten uvedl, že když mamka odešla, tak si šel hrát s malými dětmi do jejich pokojíčku, šel za nimi sám od sebe.
14. Poukazuje na výpověď svědka [REDAKCE] který měl více informací od své dcery, svědkyně [REDAKCE] a to v době, kdy o těchto informacích svědkyně [REDAKCE] dle jejich slov nevěděla. Zcela zásadní pro hodnocení věci i právní hodnocení a podřazení jednání, které kladeno obžalovanému za vinu pod skutkovou podstatu pohlavního zneužití. Podrobně rozebírá podstatu tohoto trestného činu, poukazuje na to, že soud prvého stupně ignoruje výpovědi a závěry znaleckých posudků na obžalovaného, kdy nebyly u obžalovaného zachyceny žádné reakce na exponovaný materiál pedofilního či hebefilního charakteru. A předně tato situace není ani v souladu se skutkem znásilnění, chybí charakteristiky typické pro zneužití či znásilnění dítěte. Primární potřebu uspokojení sexuální potřeby nelze v šetřeném skutku identifikovat. Lze vyloučit chorobnou motivaci obžalovaného, z celkového kontextu by bylo možné zvažovat souvislost impulzní reakcí, kdy obviněný reagoval ve stavu k nezletilé autoritativně až dominantně s intenzivnějším fyzickým kontaktem, který byl spojen se zlobným afektem. V šetřeném skutku tedy lze spíše sledovat projev impulzivity a hůře korigované zlobné až agresivní reakce, primární potřebu uspokojení sexuální potřeby však nelze v šetřeném skutku identifikovat.
15. Soud však vyvodil zcela rozdílné a smyšlené závěry oproti znaleckým zkoumáním obžalovaného a je tedy v této části nepřezkoumatelný a soud rozhodoval na základě své libovůle. Zcela rozhodné je, že závěry posudku zní tak, že primární potřebu uspokojení sexuální potřeby nelze v šetřeném skutku identifikovat, což potvrdili znalci ve své výpovědi. Pokud tomu tak je, nelze vůbec uvažovat o trestném činu, dle ustanovení § 187, tedy o pohlavním zneužití, neboť není naplněna jedna ze základních premis a to, že domnělý pachatel musí jednat v pohlavním vzrušení, ve snaze své vzrušení jakýmkoliv způsobem uspokojit.

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

16. Lze se domnívat, že skutek jak jej popisuje údajná poškozená, k němu vůbec nedošlo a že tato je nyní jako nezletilá ve velice svízelné situaci neboť má strach z toho, že by se na ni zlobil nejen otec, ale především matka, pokud by nyní měla přiznat, že se skutek nestal, a že nehovořila pravdu.
17. Poukazuje na opomenutí důkazů, kdy má za to, že soud tyto důkazy nesprávně označil za nadbytečné, to jest výpovědi nebo respektive znalecké posudky na osoby svědkyň [REDAKCE], [REDAKCE] a [REDAKCE] a plus vyšetřovací pokus oblečením nezletilé na figuríně.
18. Obžalovaný navrhuje, aby byl zpracován znalecký posudek na osobnost matky poškozené, paní [REDAKCE], a to pro zcela zjevnou manipulaci s oběma nezletilými dětmi. O objektivnosti výpovědi svědkyně má obžalovaný výrazné pochybnosti a je přesvědčený, že matka pouze využila situace ve svůj prospěch, neboť otec chtěl zažádat o změnu péče u nezletilého [REDAKCE]. Dále poukazuje na uložený trest, který považuje za nesmírně přísný.
19. U obžalovaného, pokud by byl uznán vinným, se jedná o jednorázový exces. Obžalovaný má trvalé zaměstnání, brigády, má partnerku, se kterou plánuje rodinu, nemá žádný záznam v rejstříku trestů. Byl i společensky prospěšný.
20. Stejně tak poukazuje na omezení, že se má zdržet nevhodných kontaktů s nezletilou, považuje to za nepřezkoumatelné. Neví, co to je zdržet se nevhodných kontaktů. Pokud jde o nemajetkovou újmu, uvádí, že zde soud náležitě neodůvodnil výši uvedené nemajetkové škody, ani z jakého důvodu byla uložena, kdy nezletilá netrpí žádnými následky, ani jí nebyla způsobena jakákoliv škoda, ani netrpí duševními útrapami. Sama znalkyně konstatovala, že nezletilé je to úplně jedno, a že jí trápí něco jiného a na uvedené nemyslí. Její újma a ani nemajetková újma není odůvodněna s ohledem na majetkové poměry obžalovaného. Navrhuje tedy, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že obžalovaného [REDAKCE] zproští obžaloby.
21. Proti tomuto rozsudku podal i státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Hradci Králové odvolání, které směřuje toliko do výroku o vině i trestu, kdy má za to, že jednání, pro které byl obžalovaný uznán vinným, nelze považovat za naplňující skutkovou podstatu trestného činu pohlavního zneužití podle § 187 tr. zákoníku, ale už se jedná o trestný čin znásilnění podle § 185 tr. zákoníku.
22. Obžalovaný svým jednáním, které s ohledem na způsob provedení činu, kdy obdobně běžně naplňoval své sexuální puzení vůči matce poškozené, činil jistě ze sexuální pohnutky. A přitom prokazatelně jednal proti vůli poškozené v rozhodné době jsoucím dítětem mladším 15 ti let. Při činu musel využít svojí větší síly a fyzické převahy k překonání odporu ze strany poškozené. Z právního hlediska tedy při činu použil násilí, kterým donutil poškozenou k pohlavnímu styku, za které lze považovat i osahávání pod trikem v oblasti poprsí, tedy měl donutit jiného násilím k pohlavnímu styku a čin spáchat na dítěti mladším 15 ti let, čímž byly naplněny všechny zákonné znaky skutkové podstaty zločinu znásilnění podle §185 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku.
23. Nesprávné právní posouzení ve věci se pak promítlo i do nepřiměřeně mírného potrestání obžalovaného. Vzhledem k tomu, že doposud nebyl obžalovaný soudně trestán, ale absentuje doznání a upřímná lítost a přitěžuje mu, že čin spáchal vůči osobě blízké a porušil svoje povinnosti vyplývající z jeho rodičovské odpovědnosti, se jeví spravedlivý uložit trest odnětí svobody v trvání pěti let zařazením do věznice s ostrahou.
24. Proto navrhuje, aby Vrchní soud v Praze napadený rozsudek zrušil a rozhodl tak, že obžalovaný bude uznán vinným stejným skutkem, tak jak jej uznal nalézací soud, ale jednání bude kvalifikováno jako zločin znásilnění podle § 185 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku a bude tedy

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

odsouzen za toto jednání k trestu odnětí svobody v trvání pěti let, zařazen do věznice s ostrahou a bude mít povinnost zaplatit poškozené nezletilé nemajetkovou újmu ve výši [REDAKCE] Kč.

25. Vrchní soud v Praze jako soud odvolací z podnětu podaných odvolání podle ustanovení § 254 odst. 1 tr. řádu přezkoumal zákonnost a odůvodněnost těch oddělitelných výroků rozsudku, proti nimž bylo podáno odvolání a správnost postupu řízení, které jim předcházelo, a to z hlediska vytýkaných vad. K vadám, které nejsou odvoláním vytýkány, odvolací soud přihlíží jen potud, pokud měly vliv na správnost výroku, proti němuž bylo odvolání podáno. Vrchní soud v Praze zkoumal, zda nedošlo k porušení práva na obhajobu a zda soud prvního stupně řádně opatřil veškeré potřebné důkazy, které následně dle § 2 odst. 6 tr. řádu vyhodnotil.
26. Odvolací soud přezkoumal jednak rozsudek samotný, jednak řízení, které mu předcházelo, a neshledal žádná procesní pochybení soudu prvního stupně. Odvolací soud nakonec vyhověl částečně oběma podaným odvoláním.
27. Odvolací soud se především zabýval námitkami obžalovaného, které však z velké části směřují do způsobu hodnocení důkazů soudem prvního stupně, což je činnost která je výsadním právem soudu prvního stupně, jež důkazy provádí a poté hodnotí. Přitom pokud nalézací soud postupuje důsledně dle zásady ustanovení § 2 odst. 6 tr. řádu, jeho argumenty nejsou v rozporu se zásadou obecné logiky, nelze proti takovému hodnocení důkazů nic namítat. Tak je tomu i v tomto případě, kdy odvolací soud dospěl k závěru, že skutková zjištění soudu prvního stupně jsou zcela správná, s argumenty soudu prvního stupně se odvolací soud plně ztotožňuje a jako na zcela správné na ně odkazuje. Nelze pominout skutečnost, že argumenty, které obžalovaný podává v rámci svého odvolání, již podával u hlavního líčení, před nalézacím soudem, a to opakovaně a s těmito argumenty se dle odvolacího soudu nalézací soud plně a řádně vypořádal.
28. Odvolací soud již v této věci jednou rozhodoval, kdy zrušil rozsudek nalézacího soudu a vrátil věc nalézacímu soudu, s tím že je potřeba pokusit se vyslechnout poškozenou, a dále doplnit dokazování o další důkazy specifikované v rozhodnutí vrchního soudu.
29. Odvolací soud konstatuje, že soud prvního stupně provedl všechny důkazy, o kterých se zmínil vrchní soud ve svém předchozím rozhodnutí, kdy se mu nepodařilo vyslechnout poškozenou [REDAKCE] neboť dle psychologičky by byl její výslech nevhodný s ohledem na věk nezletilé a charakter projednávané trestní věci. Nelze však pominout skutečnost, že procesně bezvadným způsobem výslech nezletilé byl realizován již v řízení přípravném. Následně tento výslech byl, jak ostatně směřovaly pokyny vrchního soudu, přeřazen kompletně jako videozáznam s výslechem a následně byla k tomuto znovu vyslechnuta i znalkyně Mgr. Lenka Čermáková. S ohledem na doplnění dokazování v intencích pokynů Vrchního soudu v Praze lze zkonstatovat, že postup nalézacího soudu byl velmi pečlivý a nelze mu nic vytknout. Nalézací soud po doplnění důkazů znovu rozhodl, a pokud rozhodl tím způsobem, že uznal obžalovaného vinným, tak s tím se odvolací soud ztotožnil, neztotožnil se však s užitou právní kvalifikací, jak bude vysvětleno níže. Odvolací soud má jen omezenou možnost vstoupit do hodnocení důkazů soudu prvního stupně jako v tomto případě a pokud nalézací soud velmi podrobně a pečlivě hodnotí důkazy a neodporuje jeho hodnocení trestnímu řádu a obecné logice, tak de facto do toho nemůže odvolací soud ani zasahovat.
30. Nalézací soud je ten, který má možnost vidět aktéry osobně u hlavního líčení, kdy vidí, jakým způsobem odpovídají, jak se tváří a pokud dospěl v tomto případě nalézací soud k závěru, že je pro něj poškozená věrohodná, tak k tomu dospěl na základě svého přesvědčení založeného na skutečnosti, že jednak měl možnost vidět poškozenou, byť tedy přes video, ale měl možnost

vidět i ostatní svědky, kteří vypovídali u hlavního líčení. Měl možnost tedy posoudit reakce těchto svědků, viděl, jak odpovídají na otázky, měl možnost vše porovnat s jejich výpověďmi i z přípravného řízení a pokud dospěl k závěru o věrohodnosti svědkyně ve světle i ostatních důkazů, je to jeho výsostné právo, do kterého má odvolací soud jen malou možnost zasahovat. Nalézací soud velmi pečlivě zhodnotil, proč je pro něj tato poškozená věrohodná i ve spojení se znaleckým posudkem, který byl na ní vypracován a i s dodatečným výsledkem znalkyně Mgr. Lenky Čermákové.

31. Odvolací soud, stejně jako soud nalézací je toho názoru, že doplněné dokazování ve spojení s dokazováním, které učinil, krajský soud v původním řízení mu jednoznačně některé věci ujasnilo. Nalézací soud dospěl k jednoznačnému závěru, že skutkové závěry, které podrobně byly specifikovány ve výroku jeho rozsudku, jsou popisem skutkového děje prezentované jednak obžalovaným [REDAKCE], ale koneckonců i s nezletilou poškozenou [REDAKCE] a v podstatě se shodují. Shodují se jednoznačně v tom, že jí měl obžalovaný s využitím svojí fyzické převahy proti její vůli odnést z obývacího pokoje do koupelny, kde se s ní zavřel, vzal jí mobilní telefon, kterým chtěla volat své matce. V další části popisu skutkového děje se samozřejmě verze obžalovaného [REDAKCE] a jeho dcery [REDAKCE] rozcházejí, kdy obžalovaný tvrdí, že jí chtěl potrestat, jelikož se nevhodně chovala ke svému bratrovi, poškozená popisuje jednání, tak jak konec konců koresponduje se skutkovým dějem.
32. Krajský soud kromě výpovědi samotné poškozené, považuje za klíčovou i výpověď svědka nezletilého [REDAKCE] k té verzi, kterou prezentuje sám obžalovaný, kdy svědek vyvrací a popírá, že by uvedeného dne mělo dojít k nějakému verbálnímu konfliktu, mezi ním a sestrou. Zcela obdobně popisuje průběh toho dne způsobem, který popisuje jak obžalovaný, tak i nezletilá. Odlišně popisuje, že po určitou dobu byl v přítomnosti svých mladších sourozenců, po příchodu do obývacího pokoje zjistil, že tam jeho otec a sestra nejsou a na volání nereagovali, do koupelny se nedostali, kde i s ohledem právě na věk nezletilého, který vypovídal jako svědek považuje nalézací soud za irelevantní, z jakého důvodu se nepovedlo nezletilému a jeho mladšímu sourozenci do koupelny dostat, oba se však rozhodli řešit tuto situaci tím, že odešli na venkovní toaletu a následně, již když se vrátili zpět, byl opět otec i se sestrou v pokoji, což koresponduje s verzí nezletilé.
33. Nalézací soud opírá samozřejmě závěr o vině zejména o výpověď nezletilé [REDAKCE], která je ve své podstatě po celou dobu konzistentní, vypovídala opakovaně, procesně použitelná je toliko jediná výpověď, a to výpověď kterou učinila v přípravném řízení, jejíž průběh byl dokumentován na videozáznam a tento byl procesně a řádným způsobem proveden u hlavního líčení, včetně přehrání tohoto záznamu. Navíc u výslechu po celou dobu byla přítomna obhájkyň obžalovaného a z výpovědi je zjevné, že poškozená vůči otci nevystupuje nějak negativně, primárně nejsou zjevné žádné okolnosti, které by odůvodňovaly její nevěrohodnost a po dobu výslechu jí nebyly kladené žádné sugestivní ani kapciózní otázky. Nezletilá opakovaně popisovala okolnosti celého jednání, ke kterému mělo v koupelně dojít, a to i s ohledem na časový odstup, podstatný bod je, že důvodně přiznává, že na bližší okolnosti si nepamatuje přesně. Za podstatné nalézací soud považoval i znalecké zkoumání poškozené, a to znalkyň Mgr. Lenkou Čermákovou, která velmi podrobně, jak ve svém znaleckém posudku, tak i v řízení před soudem popsala důvody, proč shledala věrohodnou výpověď prezentovanou právě nezletilou poškozenou. Znalkyně se vyjádřila i k motivačním faktorům nepravdivé výpovědi svědkyně a nepřikládá jim žádný význam. Jednání v podstatě nevyšlo najevo v důsledku toho, že by se nezletilá komukoliv svěčila, ale vyšlo to najevo ze situace, kdy [REDAKCE] citově expresivně

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDAKCE]

zareagovala na útok obžalovaného vůči své vlastní matce, tedy bývalé manželce obžalovaného. Také toto svědčí o věrohodnosti nezletilé poškozené.

34. Pokud jde o znalkyňi samotnou a její odbornost, která byla napadena obhajobou obžalovaného, k tomuto se již vyjadřoval vrchní soud ve svém prvním rozhodnutí, kdy jednoznačně uvedl, že není důvod takovýmto způsobem zpochybňovat znalkyňi samotnou. Skutečnost, že není klinickou psycholožkou, není podstatná, neboť neposuzovala a nedagnostikovala žádné zdravotní, psychické problémy u poškozené, typu posttraumatické stresové poruchy apod., což by jí opravdu nepříslušelo. Pokud zpracovávala znalecký posudek tím směrem, kterým ho zpracovala, tak jednoznačně její odborné znalosti a způsobilost jsou k tomu jednoznačně dány. Nalézací soud se zabýval i určitým sexuálním motivem obžalovaného, kdy je pravdou, že u obžalovaného nebyly dokumentovány žádné pedofilní preference. Nalézací soud však poukazuje na agresivní chování obžalovaného vůči svým partnerkám, které vyplývá z výpovědi svědkyň a dospívá následně i k závěru, který opírá o závěry znalce Mgr. Leoše Vítka, jenž uvedl, že motivací jednání obžalovaného mohla být jak motivace výbušná a agresivní, tak i motivace sexuální, kdy nalézací soud říká, že pro takový závěr, že se jednání dopustil, svědčí minimální jistá sexuální nezdrženlivost obžalovaného, kdy ke skutku mělo dojít v době, kdy krátce před tímto jednáním, se obžalovaný pokoušel obnovit intimní partnerství se svědkyňí [REDAKCE]. Opakovaně se domáhal i v přítomnosti nezletilých dětí sexuálních kontaktů, sexuálních intimností, a to i za situace, kdy jak sám připustil, byl odmítán. I z výpovědi dalších svědkyň vyplývá jeho sexuální nezdrženlivost, a to i ve vztahu k dalším ženám. Navíc obžalovaný měl určité pochybnosti o svém biologickém otcovství k nezletilé [REDAKCE]. To jsou dle názoru nalézacího soudu motivační faktory, které zcela reálně mohly vést ke zkratkovitému jednání, jehož se obžalovaný posléze vůči nezletilé [REDAKCE] v prostorách koupelny dopustil. Podle názoru soudu jej k tomu vedla určitá zmíněná frustrace sexuální, kdy si ovšem následně uvědomil závažnost svého jednání a tohoto jednání zanechal.
35. Odvolací soud k tomuto uvádí, že se ztotožňuje se závěry nalézacího soudu, navíc je potřeba říci zcela jednoznačně, že obžalovaný si byl vědom, že činil něco, co není v souladu se zákonem, kdy následně nezletilý řekl, ať to neříká mámě. Z toho je zcela zjevně vidět, že si byl vědom svého závadového jednání a závěry nalézacího soudu jsou v tomto směru zcela jednoznačně akceptovatelné.
36. Odvolací soud navíc připomíná, že ze znaleckých posudků vyplývá, že obžalovaný netrpí žádnou forenzní významnou duševní poruchou či chorobou, ani u něj nebyla zjištěna žádná sexuální deviace. Odvolací soud s ohledem na to, že se touto problematikou zabývá, připomíná, že pachatelé sexuálních deliktů jsou z výrazné většiny osoby jinak běžně heterosexuálně orientované, tedy nikoliv osoby s pedofilními či jinými deviantními sklony, kdy takovýto důkaz, tedy závěry znalců, dle názoru odvolacího soudu nevyvrací možnost, že se jednání, které je obžalovanému kladené za vinu dopustil.
37. Vrchní soud má za to, že se nalézací soud vypořádal řádně s tím, proč odmítl další návrhy na doplnění dokazování a zcela jednoznačně uvedl, že tyto návrhy považoval za nadbytečné a rozvedl důvody, pro které tomu tak je, rozhodně se v tomto případě nejedná o tzv. opomenuté důkazy, kdy nalézací soud se řádně těmito návrhy zabýval a rozhodl o tom, že nebude doplňovat dokazování, což je jeho výsostné právo. Pokud jde tedy o závěry o vině obžalovaného tím skutkem, který je popsán ve výroku rozsudku, s těmi se zcela odvolací soud ztotožňuje.
38. Vrchní soud v Praze se však neztotožnil s právní kvalifikací, kterou aplikoval soud nalézací, kdy nalézací soud jednání obžalovaného posoudil jako zločin pohlavního zneužití podle § 187 odst. 1,

2 tr. zákoníku. Odvolací soud v tomto směru vyhověl odvolání státního zástupce a dospěl k jednoznačnému závěru, že se i v tomto případě již jedná o trestný čin znásilnění dle § 185 odst. 1, 3 písm. a) tr. zákoníku. Lze zcela jednoznačně říci, že to, co se odehrálo v koupelně, nebylo na žádné bázi dobrovolnosti a je zcela zjevné, že obžalovaný použil násilí vůči poškozené a to tím, že ji vzal do náruče, odnesl proti její vůli do koupelny, kde se s ní zavřel a ona se jednak slovně, ale i aktivně bránila a obžalovaný za využití své větší síly ji rukama osahával na těle v oblasti prsou. Je zcela zjevné, že za této situace se již nemohlo jednat o trestný čin pohlavního zneužití, ale už se jedná o trestný čin znásilnění podle § 185 tr. zákoníku.

39. Obžalovaný jednal proti vůli poškozené, věděl samozřejmě, že je dítě mladší 15 ti let, použití fyzické síly tam jednoznačně bylo dáno, překonával určitý odpor ze strany poškozené a z právního hlediska již donutil poškozenou k pohlavnímu styku, za což lze dle ustálené judikatury považovat i osahávání pod trikem v oblasti poprsí a dle názoru odvolacího soudu není vůbec důležité, jak vyvinuté poprsí poškozená měla. Jedná se jednoznačně o donucení jiného násilí k pohlavnímu styku, čin byl spáchán na dítěti mladším 15 ti let a byly tedy naplněny všechny znaky zákonné skutkové podstaty zločinu znásilnění podle § 185 odst. 1,3 písm. a) tr. zákoníku.
40. Odvolací soud se ztotožňuje s nalézacím soudem v tom směru, že intenzita tohoto jednání, byla nízká, ale ještě stále to byla taková intenzita násilí i samotného provedení, aby se jednalo o zločin znásilnění, tak jak je výše uvedeno.
41. Odvolací soud znovu poukazuje na to, že za pohlavní styk se dle judikatury považuje jakýkoliv způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby, v čemž se již odvolací soud ztotožnil s nalézacím, že tomu tak bylo. Jde tedy o pohlavní styk i tehdy, kdy se jedná o osahávání ženy na prsou, ohmatávání genitálií muže či ženy apod. V tomto případě tedy jednoznačně jde o jednání, které lze podřadit pod § 185 odst. 1, kdy se jednoznačně jedná o pohlavní styk a poškozená byla k tomuto donucena násilím a bylo jí méně než 15 let.
42. Odvolací soud tedy překvalifikoval jednání tak, jak je výše uvedeno, ponechal však znění skutku tak, jak byl obsažen i v napadeném rozsudku, neboť ten popis skutku, který je popsán v napadeném rozsudku není potřeba měnit, neboť tak, jak je popsán, jej lze kvalifikovat jako zločin znásilnění, kdy všechny znaky tohoto trestného činu ve skutku popsány jsou.
43. Odvolací soud za této situace musel zvažovat i jaký trest obžalovanému uložit, kdy samozřejmě s ohledem na přísnější právní kvalifikaci zločinu znásilnění, je zjevné, že § 185 odst. 3 tr. zákoníku počítá s trestní sazbou od pěti let do dvanácti let odnětí svobody, tedy výrok o trestu tak, jak jej uložil nalézací soud, ale podle jiného ustanovení, sám o sobě nemohl takto obstát.
44. Odvolací soud však nakonec v podstatě akceptoval trest odnětí svobody u obžalovaného podmíněně odložený, ale samozřejmě pokud chtěl tento trest ukládat, tak musel aplikovat ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku, tj. zmírňující ustanovení, podle kterého lze uložit trest pod spodní hranici zákonné trestní sazby. Odvolací soud si je vědom toho, že takovýto postup je zcela výjimečný a je podmínován spoustou různých okolností a podmínek pro aplikaci tohoto ustanovení. Odvolací soud Vrchního soudu v Praze s ohledem na svoji specializaci této trestné činnosti upozorňuje na to, že má možnost porovnávat jednotlivá provedení těchto trestných činů i z hlediska určité intenzity provedení trestného činu. Z hlediska škodlivosti tohoto jednání a následků tohoto jednání se jedná o velmi málo invazivní jednání obžalovaného vůči poškozené, byť samozřejmě se stále jedná o zvláště závažný zločin a vrchní soud nechce nijak bagatelizovat jednání obžalovaného, ale z hlediska provedení trestného činu a následku tohoto trestného činu, se jedná spíše o mírnější jednání obžalovaného, kdy naštěstí i poškozená v tuto chvíli žádné

následky zejména psychické si sebou nenes. I tato skutečnost vedla odvolací soud k úvaze, aby aplikoval toto usměrňující ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku, kdy mimořádné snížení trestu odnětí svobody je namístě právě i tam, kde některý ze znaků skutkové podstaty trestného činu byl naplněn neobvykle nízkou intenzitou a tato skutečnost právě výrazně ovlivnila společenskou škodlivost toho daného trestného činu a snížila ji pod obvyklou mez natolik, že je namístě mírnější trestní postih než ten zákonem obecně předpokládaný (srovnej usnesení Nejvyššího soudu 5 Tdo 1356/2018).

45. Odvolací soud samozřejmě musel posuzovat určité okolnosti případu a i poměry obžalovaného, které by odůvodňovaly mimořádné snížení trestu odnětí svobody a za takové lze považovat i existenci více významných polehčujících okolností, kdy je zjevné, že obžalovaný má vyživovací povinnosti, čeká ho další vyživovací povinnost, je na něm závislá rodina, zejména na jeho výdělku a stará se o nezletilé děti a bude se starat o další, neboť současná přítelkyně je v jiném stavu. To jsou okolnosti, které je potřeba vzít také v potaz. Použití § 58 odst. 1 tr. zákoníku je podmíněno dalšími dvěma podmínkami. Jednak že uvedené okolnosti případu nebo poměry pachatele vedou k závěru, že by použitím nesnížené sazby trestu odnětí svobody, bylo pro pachatele nepřiměřeně přísné, a že je možnost dosáhnout nápravy pachatele i trestem odnětí svobody kratšího trvání. Dle názoru odvolacího soudu tyto dvě podmínky zcela jednoznačně byly naplněny, kdy trest uložený na samé spodní hranici zákonné trestní sazby v trvání pěti let, by byl vskutku při všech zmíněných okolnostech vůči obžalovanému nepřiměřeně přísný, zároveň nápravy obžalovaného, dle názoru odvolacího soudu, lze dosáhnout i trestem kratšího trvání, resp. v tomto případě trestem odnětí svobody v trvání tří let, podmíněně odloženým na zkušební dobu v trvání pěti let, kdy je potřeba i zmínit dosavadní bezúhonnost obžalovaného. Dle názoru odvolacího soudu, je toto přesně ten případ, na který lze aplikovat ustanovení § 58 odst. 1 tr. zákoníku, je to ustanovení, které je z hlediska ustanovení § 58 tr. zákoníku řekněme nejprísnejší, neboť není podporováno doznáním obžalovaného a jinými dalšími okolnostmi vyjmenovanými v § 58 tr. zákoníku, zde se opravdu jedná o okolnosti případu, o poměry pachatele a těch podmínek a okolností, které musí být zároveň splněny, je zde celá řada, ale právě v tomto případě má odvolací soud za to, že v tomto případě všechny tyto okolnosti splněny byly a mohl proto obžalovanému uložit trest pod dolní hranici zákonné trestní sazby, a to v délce tří let, kdy navíc odnětí svobody bylo podmíněně odloženo na zkušební dobu nejdéší možnou, v trvání pěti let.
46. Obžalovaný měl nahrazeny vazební důvody dohledem probačního úředníka a jeho zprávy, které měl odvolací soud taktéž k dispozici, jednoznačně hovoří o tom, že obžalovaný žije řádným životem, nijak se nestýká nebo nekontaktuje s poškozenou, pracuje a žije tedy řádným životem. To jsou také skutečnosti, které musely být brány v potaz, kdy samozřejmě jen samotné polehčující okolnosti, by nestačily k tomu, aby aplikace § 58 odst. 1 tr. zákoníku v tomto případě byla využita, myšleno tedy tak, že by samy o sobě bez dalších splněných podmínek vedly k aplikaci § 58 tr. zákoníku.
47. Odvolací soud nerozhodl obdobně, jako soud nalézací o tom, že by obžalovanému uložil povinnost, aby se v průběhu stanovené zkušební doby zdržel nevhodných kontaktů s nezletilou poškozenou, kdy má za to, že takovéto omezení by bylo i těžko vykonatelné, kdy navíc není zcela zjevné, co lze ještě považovat za vhodný kontakt a co již nikoliv. Odvolací soud považuje uložení této povinnosti za nadbytečné a naprosto neurčité a tedy tím pádem i špatně vykonatelné, proto tuto povinnost neuložil. Navíc je zde určitá možnost, že by se obžalovaný pokusil a už se o to i nějakým způsobem začal zajímat, své zpřetrhané vztahy jak s poškozenou, tak se synem [REDACTED] nějakým způsobem napravit, pokud to samozřejmě bude ještě možné. Pokud by mu bylo uloženo takovéto omezení, tak by tomuto jistě bylo zabráněno a znemožněno a bude jistě

spíše na civilních soudech, aby určitý styk obžalovaného s poškozenou nějakým způsobem stanovil či upravil, odvolací soud se tímto směrem tedy nevydal.

48. Vrchní soud se zabýval i výrokem o nemajetkové újmě, a zde se s rozhodnutím nalézacího soudu neztotožnil. Poškozená se prostřednictvím svého zmocněnce připojila s nárokem na náhradu nemajetkové újmy za duševní útrapy ve výši [REDAKCE] Kč a nalézací soud jí přiznal tuto částku, kdy takovouto částku považoval za odpovídající a i odpovídající rovněž majetkovým poměrům a výdělkovým možnostem obžalovaného, a to tedy za prožité duševní útrapy.
49. Zde nutno dodat, že v této trestní věci, byla dostatečně prokázána jak skutková, tak i právní stránka projednávané trestní věci a tudíž není pochyb o odpovědnosti obžalovaného za vznik nemajetkové újmy, kterou způsobil trestnou činností, za kterou byl uznán vinným.
50. Z hlediska práva na spravedlivý proces je zde klíčovým požadavek náležitosti odůvodnění rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 125 odst. 1 tr. řádu, § 134 odst. 2 tr. řádu, kde na odůvodnění adhézního výroku je přitom třeba klást v zásadě stejné požadavky jako na odůvodnění rozhodnutí civilního soudu o nároku na náhradu škody, nemajetkové újmy nebo vydání bezdůvodného obohacení. Soud je povinen, a současně oprávněn ve svém rozsudku rozhodnout podle výsledku provedeného dokazování, ve smyslu ustanovení § 228 a § 229 tr. řádu jen o těch nárocích, které byly poškozenými řádně uplatněny, a to způsobem, který zohlední jejich rozlišení. Požadavek jasné specifikace nároku, který byl poškozenému přiznán, a to již ve výrokových částech rozsudku ostatně plyne přímo z trestního řádu. Ze vztahu mezi citovanými ustanoveními občanského zákoníku pak plyne, že zatímco obecné ustanovení § 2956 občanského zákoníku dopadá na duševní útrapy, které nejsou spojeny se zásahem do života a zdraví, ustanovení § 2958 a § 2959 občanského zákoníku se týká právě takových případů.
51. Zcela jednoznačně z vyjádření zmocněnce poškozené vyplynulo, že se má jednat o odškodnění za duševní útrapy nespojené se zásahem do zdraví a za této situace dospěl odvolací soud k závěru, že částka, která by měla odpovídat tomu, co si poškozená prožila, by měla být vyčíslena ve výši [REDAKCE] Kč, kdy tato částka je naprosto adekvátní, přiměřená a odvolací soud odkazuje i na zdůvodnění ohledně intenzity jednání obžalovaného a škodlivosti jednání a případných následků, které v tuto chvíli naštěstí nelze u poškozené shledat.
52. Je potřeba říci, že je potřeba rozlišovat mezi duševními útrapami, které se odškodňují podle § 2956 občanského zákoníku a duševními útrapami spojenými se zásahem do života a zdraví podle ustanovení § 2958 občanského zákoníku, kdy se jedná o závažnější formu následku poškozené.
53. Odvolací soud dospěl k jednoznačnému závěru, že má jednoznačně poškozená právo na odškodnění za duševní útrapy, v rámci kterých byla zasažena přirozená práva poškozené, zejména právo na lidskou důstojnost a čest, právo na soukromí a v neposlední řadě právo na řádně nerušený fyzický i psychický vývoj.
54. I nalézací soud postupoval z hlediska těchto úvah správně, také vzal v potaz určité majetkové poměry obžalovaného a přihlédl k tomu při stanovení výše nemajetkové újmy, ale i z tohoto hlediska je potřeba říci, že částka rozhodně nebyla nijak likvidační, ale odvolací soud má za to, že částka [REDAKCE] Kč je dostatečná a akcentuje i majetkové poměry obžalovaného.
55. Je třeba říci, že určitým zadostiucněním pro poškozenou je i odsouzení obžalovaného, v tomto případě již pravomocné, které se svým způsobem také řadí do části zadostiucnění poškozené mimo materiální stránku, tzn. mimo peněžní plnění nemajetkové újmy.

56. Částka, která byla stanovena, a to ve výši [REDACTED] Kč, je dle odvolacího soudu zcela přiměřená a adekvátní, a protože rozhodl o jiné výši, než se připojila poškozená, musel se zbytkem nároku na nemajetkovou újmu odkázat poškozenou na řízení ve věcech občanskoprávních.
57. S ohledem na výše uvedené rozhodl Vrchní soud v Praze, tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí není další řádný opravný prostředek přípustný.

Za splnění podmínek § 265a a § 265b trestního řádu však může proti němu obžalovaný podat dovolání, a to ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v prvním stupni. O dovolání rozhoduje Nejvyšší soud České republiky. Právo podat dovolání přísluší nejvyššímu státnímu zástupci pro nesprávnost kteréhokoli výroku rozhodnutí soudu, a to ve prospěch i v neprospěch obviněného, a dále obviněnému pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Obviněný tak může učinit pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byť bylo takto označeno. V dovolání musí být vedle obecných náležitostí podání (§ 59 odst. 3 trestního řádu) uvedeno, proti kterému rozhodnutí směřuje, který výrok, v jakém rozsahu i z jakých důvodů dovolatel napadá a čeho se domáhá, včetně konkrétního návrhu na rozhodnutí odvolacího soudu s odkazem na zákonné ustanovení § 265b odst. 1 písm. a) – l) trestního řádu nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá. Nejvyšší státní zástupce je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Rozsah, v němž je rozhodnutí dovoláním napadáno, a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání.

Praha 26. května 2022

JUDr. Alexander Károlyi v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje [REDACTED]

